

Három kereszt
(Részlet Visky Júlia önéletrajzi művéből)

„A mátészalkai tartózkodásom azért is nevezetes számomra, mert ott ismerkedtem meg azzal, akivel Isten mindmáig összekötötte életemet. Az előbbi levelemben már utaltam erre a találkozásra. Az ő útjai nem a mi útjaink, s amikor egy mátészalkai bibliaórán leendő férjem hirdette az Igét, én akkor még csak vendégleány minőségemben egy énekkel szolgálhattam. Ki gondolta volna, hogy elsősorban neki szól ez a szolgálat, akit addig egyáltalán nem ismertem. Ő nagyon elesettnek érezte a szolgálatot, s annyira személyhez szólóan hatott rá az ének: Ó, hogyha tudnád ki az én Megváltóm..., amint később elmondta, egész valóját átjárta. (...)

Amikor hónapok múltán Mátészalka lett a szolgálati helyem, közelebbről megismerkedhettünk, anélkül hogy valami egyéb is felmerült volna ebben a kapcsolatban a testvéri közösségnél. A közösen végzett szolgálatnak és beszélgetésnek akkor még semmit sem tulajdoníthattam, így eleget tehettem annak a meghívásnak, hogy látogassam meg a Szatmár környéki falvak közösségeit is. Eljutottam abba a gyülekezetbe, ahol leendő férjem édesapja volt lelkipásztor.

Belülről is megismertem a családot. Édesanyja súlyos izületi betegségben szenvedett évek óta, egyre tehetetlenebbé vált. Úgy megindult rajta a szívem, megsimogattam a kezét, arcát, segítettem, hogy egy kicsit felüljön, megrendeztem az ágát, s majd arra terelődött a szó, mi az egyetlen megoldás ebben a sok nyomorúsággal terhes világban. Nem volt hit nélkül való, de még nem szabadult fel a szíve arra, hogy minden nyomorúságot felülmúló legyen az abban való hit, aki betegségünket magára vette, fájdalmainkat hordozta, akiknek a sebeiben igaz gyógyulásunk. Örömmel láttam, mint enged fel a szíve ennek a valóságnak megragadására.

Vasárnap volt. Templomba mentünk istentiszteletre, délután pedig az akkor még egyházi iskola nagy termében gyűltek össze bibliaórára. Ez a szolgálat reám várt. Az irodában csendben készültem az Igével. Vágytam hallani az én Uram szavát. Egyszer csak halk kopogtatásra lettem figyelmes, megdobbant a szívem, s

az igen elhangzása után Ferit láttam magam előtt. Szükségem lett volna a csendre, hogy átvegyem az üzenetet.

Szorongva kérdeztem: óhajt valamit?

Hosszabb hallgatás után így szólt: igen. Szeretnék valamit elmondani...

Nem tudtam elképzelni, miről is lehet szó, talán valami baj van odakint? De nem odakint volt baj, hanem odabent. Elmondta ugyanis, nehezen formálódó szavakkal: úgy érzi, az a becsületes magatartás, ha őszintén feltárja önmagát, és nem terheli meg ezt a délutáni, estéli szolgálatot valamivel, amit elhallgat. Elnyögdecsele, hogy nem közömbös irántam, és kérte bocsánatomat.

Azt hittem, a föld megnyílt alattam. Annyira nem tudtam, hogy mit is kell erre mondani, szégyelltem magamat Isten előtt. Biztosan ő is megérezte elbizonytalanodásomat. Mégiscsak felocsúdtam, és hirtelen megfogtam a kezét, és határozottan ezt mondtam: nagyon szépen kérem, most hagyjon magamra.

Kinyitottam az ajtót, és karjánál fogva kivezettem.

Ismét magamra maradtam. Térdre roskadtam, székemre borultam, s úgy kiáltottam bensőmben az Úrhoz, ahogy falun mondani szokás: mint fába szorult fereg. Túlságosan sok volt ez egyszerre: megvallani Krisztust egy gyülekezet előtt, és ez a másik, a szerelmi vallomás. Két vallomás egyszerre: az egyik, amelyet nekem kell mondanom, a másik, amelyet nekem mondtak.

Kértem Istent, ne hagyjon magamra és ne engedje, hogy a legkisebb mértékben is megerőtlenítse az ő szavát bármilyen emberi szó. (...)

Este volt már, amikor hazaérkeztünk. Tovább beszélgettünk az Igéről. Ismét szóba került az a vallomás, az én viszontválaszom ennyi volt: Ne szeressen engem, nekem elég, ha Jézust szereti, abból bőven jut nekem is. De egyet előre tudjon meg, soha a bálványom nem lesz.”